

- Thì chỉ hiện! – Anh Điền chép miệng – Nhưng trong chuyện tình cảm thì chỉ... ác.

- Nghĩa là sao? - Tôi trố mắt.

Anh Điền đưa tay xoa xoa ngực, buồn bã:

- Chỉ xé nát trái tim anh.

Tôi nhìn những sợi lông đen trên mu bàn tay anh, giả bộ ngây ngô:

- Anh chỉ xạo! Nếu vậy, anh đã chết nghèo mất rồi.

Anh Điền nhăn nhó:

- Anh không chết. Nhưng anh đau khổ.

Nhìn vẻ mặt anh Điền, tôi bỗng nhớ đến các kếp cải lương diễn tuồng trên ti-vi thỉnh thoảng tôi vẫn xem ở nhà mấy đứa bạn ngoài huyện. Sự liên tưởng đó khiến tôi tự dưng phì cười.

Anh Điền xịu mặt:

- Anh đau khổ mà Trường lại cười.

Tôi chớp mắt:

- Nhưng anh nói gì em không hiểu. Chị Ngà đã làm gì anh?

Trước “thắc mắc” của tôi, anh Điền lộ vẻ phân vân. Sau một thoáng dăm chiêu, anh ngần ngừ nói:

- Anh kể cho Trường, Trường đừng nói lại với ai nhen!

Tôi gật đầu:

- Em nói lại làm chi!

- Trường thề đi! - Anh Điền vẫn chưa tin tôi.

- Thề! – Tôi nói.

- Thề sao?

Tôi liếm môi:

- Nếu em kể chuyện này với ai, em sẽ bị chết chìm dưới suối.

Mặc dù lúc đó tôi chưa quyết định có sẽ kể lại câu chuyện của anh Điền với ai hay không nhưng khi hăm dọa thề thốt, tôi tin rằng dầu sau này tôi có